

---

# HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

---

ÖRÖKÖSÖK  
*Kolossé 1,12; 3,17-24.*

2015.MÁJUS 3.



IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 127. és 128. zsoltár

Imádkozunk: Magasztalunk és dicsőítünk Mennyei Atyánk, hogy minden szavaddal, minden üzenetteddel és kinyilatkoztatott Igéddelel boldogságra hívsz bennünket és meg is mutatod az odavezető utat és fölragyogtatod benne ígéreteidet és áldásaidat. Köszönjük a boldog tapasztalatot, hogy aki Téged keres, útjaidon jár boldog és megelégedett, aki benned bízódik áldásaidat elnyeri és jelen vagy életében bőséggel, szeretetteddel és hűséggel. Köszönjük Mennyei Atyánk, hogy mindezeket mindannak ellenére is kész vagy tenni, hogy szívünkben naponta erőt vesz a hitelenség, uralmat vesz felettünk a bűn, fellázadunk ellened, és nem az igazság útján járunk. Most hát, áldásaidat számba véve, azokért hálát adva és Nevedet magasztalva töredelemmel és alázattal is kérünk, tisztogass meg bennünket minden vétünkötől, bűnünkötől, adj nekünk szent ámulatot és töltsd ki szívünkbe szeretetedet, hogy lázadás, kételkedés, hitelenség helyett igazi buzgó szeretettel, szent elkötelezéssel ragaszkodjunk Hozzá. Így áld meg istentiszteletünket, így töltsd be szívünket Szentlelked erejével, mutass nekünk utat Igéd világosságában, hogy láthassuk Jézus Krisztusunkat, s Hozzá formálódva, Óhózzá lehessünk hasonlók. Óérette kérünk, hallgass meg könyörgésünket, jöjj közénk és szentelj meg minket. Ámen

Textus: Kolossé levél:

Hálát adunk az Atyának, aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban (1,12.)

És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. Ti asszonyok, engedelmessédjétek férjetekeknek, amiképpen illik az Úrban. Ti férfiak, szeressétek feleségeiteket, és ne legyetek irántuk keserű kedvűek. Ti gyermekek, szót fogadjatok szüleitekeknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. Ti atyák, ne bosszantsátok gyermekeite-

ket, hogy kétségbe ne essenek. Ti szolgálátok, szót fogadjatok mindenben test szerinti uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istent. És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. (3,17 – 24)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Nemrégiben egy kis prospektus került a kezembe, amely keresztyén zarándoklatra hív. Ez régi, szép hagyomány, szokás és rend a keresztyének körében, még akkor is, ha a protestánsok, különböző okok folytán, csínján is bánnak a zarándoklattal. A kis prospektusban többek között egy hangzatos mondatot olvastam, nagyon belém kapott, megmaradt bennem. Így szólt: jöjjön velünk, kilépve a szürke hétköznapiokból, rendkívüli dolgokat fog megtapasztalni. Nos, azon kezdtem tűnődni éppen az Ige fényében, hogy valóban ez lenne a keresztyénség belső mozgása? Éljük az úgynevezett szürke hétköznapiokat – nevezhetjük ezt másképp is –, aztán időről időre, egy-egy alkalomra kilépünk, útra kelünk és fantasztikus, nagyszerű dolgokat tapasztalunk, aztán visszatérünk a magunk életéhez? Az az igazság, hogy nagyjából éppen fordítva van a dolog. A keresztyén életben az a fantasztikus és felülmúlhatatlan, hogy hitünk nagy dolgokat hoz be a köznapjainkba. Úgy, ahogyan ezt most Pál apostol is teszi itt, a Kolossé gyülekezethez írt levelében. A levél közepén egy gyönyörű képet tár elénk, ráadásul ezt mindannyian értjük is. Azt mondja, hogy megszabadultunk, mert Jézus Krisztus eltörölte az ellenünk szóló adóslevelet. Azokat a megingathatatlan, megsemmisíthetetlen, félretehetetlen állításokat és tényeket, amelyek a mi adóslevelünkbe voltak belefoglalva, Jézus Krisztus kettétépte, halálával megsemmisítette, - Isten szabaddá tett bennünket. Ez áll minden evangéliumhirdetés, az egész keresztyén élet, minden keresztyén meggyőződés közepe. Isten Krisztus által megszabadított minket.

És, ahogyan a Zakariás énekében halljuk, aki Keresztelő János születésekor, kilenc hónapi némaság után megszólalván, magasztalja Istent, s azt mondja: megszabadít ellenségeiktől..., hogy félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban öelötte életünk minden napján. (Lk 1,71-75) Tehát az igazságunk abban van, hogy Isten elrendezte a bűnadósságot, megengesztelődött és megbékélt velünk, adott az embernek egy örökkévaló esélyt, hogy visszataláljon az élet forrásához. A szentség pedig az, hogy igaz és hűségese életvezetéssel be kell rendezkednünk Krisztus követésére. **S mondhatnánk máris: az igazság nagyszerű dolog, ezt magunkhoz öeljük, elfogadjuk, ez megvigasztal bennünket minden nehéz helyzetünkben, nyomorúságunkban, és előrevételez számunkra élő reményt is az örökkévaló boldogságból. De a szent élet, – az nem megy! Tudjuk, éppen azért kellett azt az adóslevelet kettétépni, azért kellett Krisztusnak**

áldozatot hoznia, azért kellett Istennek ezen a titokzatos és megrendítő módon szabadításról gondoskodnia, mert enélkül nem vagyunk képesek a szent életre. **Ám azt kiáltjuk: hiába az igazság, hiába az Isten megbé-kélése, hiába reánk árasztott szeretete –, még ezzel is megrettenünk, ha szent életről hallunk!** S aztán azzal kecsegtetjük magunkat, hogy ha van az életünknek egy-egy órája, pillanata, mondjuk: vagy valami zárandoklata, amikor kilépve az életünkből szentséges, nagyszerű, csodálatos, felemelő, feledhetetlen dolgokkal találkozunk, az már alapot ad arra, hogy valamit megpróbáljunk ebből a magunk életébe átmenteni.

Mégis, az apostol nem hagy kétséget afelől, hogy akik a Krisztus útján el-indultak, azok előbb-utóbb találkozni fognak Istennek azzal az igényével, amit hadd nevezek most így: beavatkozási igény. Isten nem kihív ben-nünket életünkből, hanem belép az életünkbe, nem az életünkön kívül, va-lami titokzatos rekeszében, hanem az életünk kellős közepén lép föl. Jézus Krisztus testet öltött, hozzánk hasonlóvá lett, embernek életét élte. S nem azt mondja nekünk Isten, hogy legyünk angyallá.

Ráadásul, nekünk, ma azért is nehéz ezt megérteni és felfogni, mert ma az ember úgy akarja a maga méltóságát fölépíteni, megállapítani, meghatározni, hogy **megfosztja magát attól a végső vonatkozástól, vég-ső meghatározottságtól, amelyhez képest megállapítható a megkérdője-lezhetetlen, elvehetetlen, Istentől ajándékozott méltóságunk.** Márpedig az apostol csak ennek keretei között tud bármit is mondani. Ha elvetjük Istent az életünkből, elveszítjük azt, aki az emberi életnek méltóságot ad. Egyszerű szóval, ha elvetjük Istent az életünkből, máris nem tudjuk, mit jelent Isten-képűnek lenni. Márpedig minden méltóságunk, minden em-ber egyedi, páratlan méltósága abban foglaltatik benne, amit a Teremtés könyvében olvastunk: Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Hát akkor hogyan lehetséges ma is, mint mindenkor Zakariás énekével együtt azt mondani, hogy nemcsak az igazságot látjuk, nemcsak a próféták, az apostolok által kinyilatkoztatott nagy, isteni megbékülésre tudunk igent mondani, hanem tudunk szentségben is járni?

Ehhez azt is tudnunk kell, amellet, hogy Jézus Krisztus megsemmisítette a minket terhelő adóslevelet, hogy megajándékozottak vagyunk.

Erről szól itt az apostol, amikor a hálaadást említi. *Hálát adunk* az Atyá-nak, aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban. Örökség... Különös, mondhatnám, hogy szinte klerikális prédikációt kell most tartanom, mert az örökséget itt így fejezi ki a levél eredeti, görög szava: *klérosz*. Ezt még a latinok se fordították le, csak át-vették, mi pedig átvettük a latinból: ebből lett a klérus; aztán a középkor folyamán a klérusból lett a az a klérus, amitől én itt fenn a szószéken kle-rikus vagyok, ti pedig ott lenn laikusok vagytok. De az az igazság, hogy a szó eredetileg nem tette volna lehetővé ez a jelentés-változást. Mert azt az örökséget jelzi egészen sajátosan, amit a régi Izraelben, a honfoglaláskor

sorsolással osztottak szét. Az örökség az, amit nem tud az ember megszerezni, csak megkaphat. Amikor itt isteni örökségről olvasunk, sosem járandóságról, vagy várományról beszélünk, hanem mindig és kizárólag ajándékról.

Es hogy mi ez az örökség, világosan megértjük egy egyszerű megjegyzésből. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, hogy Pál és Silás szolgálata nyomán sokan hittek az evangéliumban és csatlakoztak Isten népéhez. S ezt a kifejezést, hogy csatlakoztak, szóról szóra így lehetne lefordítani: *beléptek az örökségbe*. Isten népe az örökség, vagy még pontosabban, Isten ügye az örökség, Isten ígérete az örökség, Isten velünk való dolga az örökség. Ugyancsak az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk egy feljegyzést arról, hogy mikor Simon mágus elkívánja Péter tudományát, az evangélium hatalmas, erős, életfordító szavát és a gyógyító erőt, és megkínálta Pétert pénzzel, hogy átadja neki ezt a tudományt, akkor Péter ezt mondja Simon mágusnak: semmi közöd nincs neked ehhez a dologhoz, és ott ugyanez a szó van: klérosz. Semmi közöd nincs az Isten örökségéhez. S hogy még jobban értsük, még Jézus példázatát hadd idézzem fel. Egy király szőlőt vett, betelepítette, körülkerítette, béreseket fogadott fel, beállította őket a szőlejebe, s mikor eljött az ideje, hogy kiadják neki a járandóságát, a gonosz munkások egyiket megverték a követet, a másikat elkergették, a harmadikat kidobták a kerítésen kívül. Ekkor azt mondta a király: elküldöm az én fiamat, neki biztos megadják. S mikor látják a gonosz szőlőmunkások, hogy jön a fiú, így kiáltanak: ő az örökös, gyertek, öljük meg őt, és miénk lesz az örökség - a klérosz. Megölik, kivetik, a király eljön, elpusztítja a gonosz szőlőmunkásokat és másnak adja az örökséget. Egyszerűen, sem megvásárolni, sem erőszakkal magunkhoz csikarni nem lehet ezt az örökséget, ezt csak elfogadni lehet.

Azt mondja az apostol: hálát adok az én Istenemnek, aki alkalmassá tett a szentek örökségében való részvételre. Isten tett alkalmassá. Ezért mindaz, amit az apostol majd itt kér, annyi mint: beavatkozás. Az evangélium erejével beleavatkozik az életünkbe, és nem kihív az életünkből, hanem beleállítja Isten drága evangéliumát egyenesen az életünk kellős közepébe.

Az első, amit odaállít, ez: megajándékozottak vagytok. S máris mondja: mindent, amit cselekedtek, szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében cselekedjétek, *hálát adva* Istennek és Atyának őáltala. Minden, ami a szent élethez tartozik, hálából fakad. **Ugye, nem olyan nehéz hálából tenni valamit?** Vagy leaglábbis könnyebb, mint kényszerből. Hálából nekiindulni valaminek könnyebb, mint amikor az ember, akár józan belátásból, akár érdekből, akármi más okból fog neki ahhoz, hogy az életét berendezze. Mindent hálából tegyetek, akármit szóltok, akármit cselekedtek.

És ezzel az apostol valóban az emberi élet döntő területére lép be: a családjunkba. A háznép világába lép be. És azért mondom ezt, hogy az életünk döntő területére lép, mert amikor a világ nagy dolgok felé törekszük, Bá-

bel-tornyot épít, birodalmat hasít magának, amikor előállnak az ügyeletes megváltók, a népboldogítók, és csupa szépeket mondanak nekünk, azért közben halljuk a háttérből, hogyan kovácsolják a kardokat, csikorognak a harci gépezetek. S ilyen korokban minden más számít, csak az nem, ami döntő. Számít, hogy mit mondtak a nagyok, számít, hogy mit rendelnek a törvényhozásban, számít, hogy merre felé tolják a hatalmasok és a gazdagok a világ szekerét, számít az is, persze, hogy mi lett a Fradi-Dózsza meccs eredménye, számít az, hogy ki nyerte meg a bűvárúszó bajnokságot, minden számít és fontos, de az életünk közepe valahogy ilyenkor kívül esik. Milyen csodálatos, hogy az evangéliumhirdető apostolok nem foglalkoztak – bátran ki merem jelteni –, nem foglalkoztak e világ múlandó dolgaival. Persze, beszéltek királyokról, hatalmasokról, harci szekekről, és beszéltek áruforgalomról. Sok mindenről szóltak, mert mindez ott van az életünkben. De lám, az apostol most belép az életünk kellős közepébe és azt mondja: asszonyok, engedelmeskedjetek férjetekeknek, férfiak, szeresséteek feleségeitek, ne legyetek irántuk keserűkedvűek, gyermekek, fogadjatok szót szüleiteknek mindenben, mert ez kedves az Úrnak. Atyák, ne bosszantsátok gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek, s ha valamit tesztek, lélekből cselekedjetek, mint az Úrnak és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszítek az örökség jutalmát. Igen, ezért. Isten megajándékoz bennünket, és bevon minket örökségébe. És ezután már nem tudunk másképp felelni, ha megkérdeznak bennünket, hogy kicsoda az Isten vagy milyen az Isten, mint úgy, hogy Isten az, aki ad. Mindig ad. Isten ajándékozó, Isten életének a lényege az adás. És aki megtapasztalja ezt, belép ennek az erőterébe, rögtön érzi, hogy Pál apostol szavai beavatkozó mondatok: asszonyok, férfiak, gyermekek, szülők, szolgák, urak, mindent hálából cselekedjetek, mert Isten az örökség jutalmát adja néktek. Vagyis az ember életét kezdi áthatni az, aki maga Isten vagy amilyen maga Isten. Isten szeret, Isten nem bosszant bennünket, Isten méltányos, és még azt is mondhatjuk, a görög szóhoz igazodva, Isten meghallgat bennünket. Szinte ki sem merem mondani: engedelmes — azon alapelvek, princípiumok, törvények szerint, melyeket Ő szabott az emberi életnek. Hogyan mondja Krisztusunk? – Kérjetek bátran! Avagy melyik atya az, ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad neki, halat kér tőle eledelül és kígyót nyom a kezébe? Ad, ha te kérsz, ő ad: engedelmes, nem bosszant, hogy csüggedésbe ne essél, méltányos és igazságos, egyszóval: szeret.

Hogyan kell hát a keresztyén életet berendezni, szent életfolytatással szent életet élni? Ilyen egyszerű: ott kell elkezdni, ahol él az ember. Talán a megfordításából értjük ez a legjobban. Jeremiás próféta templomi igehirdetéséről beszélek. Megy fel a nép a templomba. Ritkán jutottak oda, zarándokutat kellett megtenni. Szép zarándokénekeket énekeltek – olvastuk a lekción is. Boldogság töltötte el a szívüket, amint mentek fölfelé Jeruzsálembe, egyre följebb, följebb, följebb, s a magaslatra megérkezve

megtelt a szívük. Ez az Úr temploma, ez az Úr háza – ujjongtak. Ez örökké megáll. Jobb egy nap a Te tornácaidban, mint ezer nap egyebütt – éneklő helyen egy másik zsoltár. És ekkor oda áll eléjük Jeremiás próféta és megrázó, viszatetsző dolgokat mond. Miért mondjátok, hogy az Úr háza ez? Miért mondjátok, eljöttünk, áldozatot mutattunk be, részt vettünk az istentiszteleten, megtettük a nagy zarándoklatot, - és megszabadultunk? Hiszen közben, odahaza – mondja a próféta – az életek rakvák bűnökkel. Mit mond Jézus is a Hegyi beszédben? Ne menj az oltárhoz áldozni, előbb menj haza, békülj meg a te felebarátoddal és azután gyere ide. Ne kérni jöjj ide! Hálát adni jöjj ide. Ne áldozni jöjj ide a bűnökért! Békülj meg a te felebarátoddal odahaza, ott, ahol minden legbelül van, békülj meg azzal, aki a legközelebb van hozzád. Asszonyok, a férjetek van a legközelebb, férjek, a feleségetek van a legközelebb, gyermekek, szüleitek vannak a legközelebb, szülők, gyermekeitek vannak a legközelebb! Ha valamit megízleltetek, megkóstoltatok az Isten jóságából, nagy titkából, abból, hogy mit jelent adni, adni feltétlenül és szabadon, mit jelent Isten létében ez a létarádás, mi az, hogy Isten önmagát és szeretetét adja, s ha megértettétek, hogy ez az igazság, amelynek ki kell egészülnie a szentséggel, – akkor adjatok, legyetek engedelmesek, hallgassatok szavukra, szeressetek! Fordítva: ne legyetek terhükre, ne bosszantsátok őket, ne legyetek kemények! Hanem szeressetek. Szóban és cselekedetben egyaránt, hálát adván, mert ez az Isten örökségének jutalma. Aki kapott és mindig csak kapott és átélte, hogy ez nem érdem volt, ez nem járandósága teljesülése, hanem Isten így sorsolta ki reá, így jutott örökrészhez, és ennek nyomán boldog szívvel magához öleli az apostol szavait, csak azt vallhatja: hálát adunk az Atyának, aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban! Ezért, ha valamit teszünk, Lélekből cselekedjük, mint az Úrnak és nem embereknek, tudván, hogy az Úrtól vesszük az örökség jutalmát. Ámen

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked Mennyei Atyánk, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusunk által eltörölted az adóslevelet, nem terhel már bennünket többé bűn és véték, szabadok vagyunk, hogy teljes szívvel Hozzád jöjjünk, Téged dicsőítsünk, megismerjük és Veled örökké tartó boldogságban éljünk. Hálát adunk, hogy mennyei erőid segítenek úgy élnünk, **ahogyan szent törvényed** megkívánja: szeretetben, méltányosságban, igazságosságban, békeségben, javaink megosztásában, hűségben, tisztaságban, szentségben. Kérünk, segíts, hogy szívünk minden készségével megnyissuk életünket azok előtt, akiket reánk bízál.

Hálát adunk ma az édesanyákért, az életszülőkért, akik bennünket hordoztak és e világra hoztak. Köszönjük életüket, szeretetüket és hűségüket. Kérünk, őrizd és tartsd meg őket. Hálát adunk Mennyei Atyánk a mai napon a családokért, áraszd ki rájuk békességedet, hogy férj a feleséget,

feleség a férjet, gyermekek a szülőket és szülők a gyermekeket igaz hűségben, szent világosságodban szerethessék és egymást hordozhassák. Kérünk, áldd meg úrasztali közösségünket, hadd hirdessük a mi Urunk Jézus Krisztusunkat, aki által, és akiért nekünk örök élet örökségét ajándékoztad. Szenteld meg életünket buzgóságra, szent életre, hálaadásra. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,  
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG  
[WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU](http://WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU)